

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker
den 30. juni 2019

Kirkedag: 2.s.e.Trin/A

Tekst: Es 25,6-9; 1 Joh 3,13-18; Luk 14,26-24

Salmer:

SK:725 * 569 * 385 * 2

LL: 725 * 569 * 684 * 385 * 474 * 2

Facebook var slet ikke opfundet på Jesu tid. Men noget af det, der foregår på Facebook var opfundet på Jesu tid. Retfærdigvis skal lige siges, at jeg taler om Facebook ud fra, hvad jeg hører andre fortælle herom, da jeg ikke selv er på Facebook.

Noget af det, der foregår er f.eks. at der inviteres til et eller andet arrangement, fest eller andet. Nogle gange kommer der straks nogle tilkendegivelser af positiv karakter; men det er ikke egentlig tilsavn til deltagelse. Den kan først komme næsten lige i sidste øjeblik, for det er alment kendt, at man ikke booker sin tid langt ud i fremtiden, for der kunne jo komme noget, der var mere interessant – ikke nødvendigt, men interessant. Så man holder lige alle døre åbne, og kan så i sidste øjeblik vælge, hvad man helst vil, hvad der er mest spændende.

Jeg synes, at det ligner lidt det, der sker i dagens evangelium. Der sendes en forhåndsinvitation ud til fest, og da dagen nærmer sig, og man gerne vil have styr på bordplanen, så er der kommet noget mere interessant ind i folks kalender. Egentlig kan jeg ikke forstå, at de indbudte i Jesu fortælling vil være bekendt at oplyse, hvorfor de alligevel ikke kommer. Det er da verdens dårligste undskyldninger for ikke at komme til fest.

”Jeg har købt en mark og bliver nød til at gå ud og se til den” er den førstes undskyldning. Ja, men den løber jo nok ingen

steder, så du kan vel se til den i overmorgen, og du så den vel også, da du købte den. Eller er du bange for, at der i morgen bare er et kæmpe stort hul, hvor din mark lå? Det er simpelthen for langt ude. Eller skal han bare sidde og glæde sig over sin nye ejendom?

Og den anden skal ud og prøvekøre sin nye okser. Det kan han vel også gøre dagen efter. Eller da er de måske døde?

Den tredje har lige giftet sig. Og straks er han kommet under tøfle ”Du går ingen steder, kan jeg godt sige dig. Det er din tur til at gå ud med skraldespanden den dag!” Eller er hans nye kone så forfærdelig, så han ikke synes, han kan tage hende med udenfor? Eller vil han bare hylde tosomheden og nyde sin nye dejlighed, det kan selvfølgelig også være.

Men det er simpelthen for pinligt. Den eneste årsag til, at sådanne undskyldninger kunne begrundes er, at de ved fra tidligere, at det er nogle ekstremt dårlige fester, den pågældende plejer at holde. Så kedelige, så selv det at sidde og glo på at græsset gror på den nye mark er mere ophidsende. Det forlyder der dog ikke noget om.

Jeg kan godt forstå, at manden bliver vred, bitter og skuffet måske også. Men nu har han sat sig i hovedet, at han vil holde fest, og han vil have gæster med. Og så sker der noget i fortællingen, som burde få tilhørerne til at studse lidt. For han sender invitationen ud til revl og krat. Ikke noget med at foreslå de først indbudte en ny dag. Nej, invitationen går til og modtages af fattige, krøblinge, blinde og andre af samfundets udsatte i og udenfor byen. Men, sådan ville en jødisk mand ikke gøre. Det er kun den barmhjertige samaritaner, der kunne finde på sådan noget. Men manden i fortællingen gør, og han

drager også konklusionen på de først indbudtes vegne: De kommer ikke til at ”smage mit måltid.”

Og det er vel rimeligt nok, og naturligt nok. Kommer folk ikke til festen, så får de heller ikke noget af festmåltidet. Det er logik selv for burhøns.

Hvad skal vi egentlig med denne fortælling i Bibelen, udover, at det er en fortælling, Jesus fortæller. Det er jo bare en helt almindelig fortælling om en helt almindelig mand, der dog gør noget højst ualmindeligt, nemlig at invitere samfundets udsatte. For det kan ikke være en fortælling om Gud, hvilket Jesu fortællinger jo oftest er. Det vil sige, det er delvis en fortælling om Gud, for der er noget i fortællingen, der ikke handler om Gud. Den opfattelse kan vi faktisk godt møde.

Det passer helt fantastisk godt om Gud, at Han indbyder også samfundets udsatte til festmåltid. Det hænger godt i tråd med Guds altfavnende kærlighed. Gud vil, at alle skal frelses, hedder det jo et andet sted i Bibelen. Men nu gemmer vi lige det med frelse lidt, for der er jo her ikke tale om frelse – eller fortabelse, for nu at tage modsætningen med. Der er blot tale om at deltage eller gå glip af et festmåltid. Mere alvorligt er det altså heller ikke. For selv om manden handler, som Gud vil kunne finde på at handle, så gør manden noget i fortællingen, der ikke kan passe på Gud – er opfattelsen, hvis man nu er inde i disse forståelsesbaner.

Husets herre bliver vred over afbuddene og de dumme undskyldninger. Og det kan da ikke passe på Gud. Gud og vrede. Det hører kun til i GT. Og det andet, der ikke kan passe på Gud er, at Han nægter nogle at smage Hans måltid. Det kunne Gud aldrig finde på. Det er kun i GT, det sker. Men i NT har vi heldigvis fået en nådig Gud.

Altså, kan noget af historien handle om Gud; mens noget andet af den ikke handler om Gud? Der er intet i fortællingen, der vidner om, at manden undergår en personlighedsforvandling eller -forvrængning undervejs. Handler fortællingen om Gud, eller handler den ikke om Gud?

For det første, så er vi ikke bekendt med, at Jesus blot fortæller historier for hyggens eller moralens skyld. Men det er jo rigtigt, at Jesus siger jo ikke noget om, at det handler om Gud. I så fald plejer han jo at sige, at ”med Guds rige er det...” eller lignende. Men ikke her. Og så alligevel. Det er så meget mere alvorligt en forkyndelse om Gud fra Jesus, som det kan blive. Og vi behøver ikke gætte på det. Det tydeliggøres for os i optakten, der desværre ikke hører med til det udvalgte afsnit i dagens læsning.

I Lukasevangeliet fortæller Jesus forud for denne fortælling om det at hovmode sig selv. Det sker i fortællingen om at sætte sig øverst og nederst ved bordet. Det er også her, Jesus fortæller om, at der er ikke noget særligt over at indbyde dem, der bagefter også indbyder dig til deres fester. Og så peger han på, at det, der er noget særligt, er netop, hvis du indbyder dem, der ikke kan gøre gengæld, og så nævnes faktisk de samme mennesker af samfundets udsatte, som nævnes i dagens evangelium. Og da Jesus har fortalt det, så står der i Lukasevangeliet, og det er optakten til dagens læsning: ”Efter at have hørt det sagde en af gæsterne til ham (altså til Jesus): ”Salig er den, som sidder til bords i Guds rige!”” Og Jesu fortælling kommer nærmest som en anskuelse af, hvem der vil sidde til bords i Guds rige og dermed være salige.

Og det er ikke de unge, smukke og rige. Og det er heller ikke de fattige med flere som en barmhjertighedsgerning, at det også er så synd for dem. Ingen kvalificeres for sine evner og

muligheder eller diskvalificeres for manglen af dem. Dem, der sidder ved bordet til festmåltidet, er dem, der tager imod indbydelsen. Men det betyder også, at der er nogle, der ikke sidder der. Nogle er med og nogle er ikke. Nogle er inde og andre er ude. Nogle er frelste og nogle er fortabte. For nu at gå helt ind til benet. Al anden forståelse af denne tekst får hele tekstens budskab til at falde sammen.

Det betyder også, at det er temmelig alvorlige ting, Jesus fortæller os. Festmåltid hos Gud, det bliver der. Hvem der skal være med, afhænger af, hvem der tager mod indbydelsen. Det afhænger af, hvilke tåbelige undskyldninger vi kommer med. Det handler om, om vi kan sætte vort eget til side og tage til festen, når der indbydes. Det handler om, hvad vi prioriterer. Men det betyder også, at vi vækker Guds vrede, hvis vi lader hånt om Hans indbydelse. For den vrede Gud, vi møder i GT, møder vi også i NT, og den nådige Gud, vi møder i NT, møder vi også i GT. Gud er den samme. Og overalt, hvor vi møder Guds vrede, er det forbundet med, at mennesker afviser Guds nåde og retfærdighed, afviser at Gud er Gud.

I bund og grund handler det om, om vi vil tro eller har tåbelige undskyldninger for ikke at tro. Jeg vil godt henvise til prædikenen, holdt ved årets konfirmationer. Her handlede det netop om at forstå og tro. Og her kan mange voksne lære rigtig meget af konfirmanderne. Mange voksne siger, at de ikke kan forstå dette og hint i troen og om Gud, og derfor kan de ikke tro. Konfirmanderne siger: Vi tror på Gud; men der er meget om Gud, vi ikke forstår.

Dem, der skal opleve saligheden ved at sidde til bords i Guds rige er dem, der tror og tager imod og sætter sig selv og sit eget til side, når, indbydelsen kommer. Og vi skal ikke forholde os til dette som en indbydelse på Facebook. Vi skal ikke vente, til

noget mere interessant byder sig til. Vi ender med bare at kunne sidde fortabte og glo på en græsmark, der gror. En ting er dog sikker: Guds Festmåltid, det bliver til noget. Salige er vi, om vi sidder til bords i Guds rige.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.